

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

16 päivänä tammikuuta 2019*

Ennakkoratkaisupyyntö – Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittaminen – Direktiivi 2009/110/EY – 5 artiklan 2 ja 3 kohta – Omia varoja koskevat säännöt – Sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvien toimintojen harjoittamisen edellyttämät omat varat – Sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvän toiminnon käsite – Sähköisen rahan liikkeeseenlasku myyjän hyväksi vastaanotettujen varojen nimellisarvon mukaisesti

Asiassa C-389/17,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (ylin hallintotuomioistuin, Liettua) on esittänyt 21.6.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 29.6.2017, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa, jonka on pannut vireille

”Paysera LT” UAB, aiemmin ”EVP International” UAB,

Lietuvos bankasin

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: varapresidentti R. Silva de Lapuerta, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit J.-C. Bonichot, E. Regan (esittelevä tuomari), C. G. Fernlund ja S. Rodin,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies M. Aleksejev,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.6.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Liettuan hallitus, asiamiehinnään R. Krasuckaitė, G. Taluntytė, V. Vasiliauskienė ja D. Kriauciūnas,
- Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,
- Euroopan komissio, asiamiehinnään H. Tserepa-Lacombe ja A. Steiblytė,

kuultuaan julkisasiamiehen 4.10.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: liettua.

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/110/EY (EUVL 2009, L 267, s. 7) 5 artiklan 2 kohdan ja 6 artiklan 1 kohdan a alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jonka ”Paysera LT” UAB, aiemmin ”EVP International” UAB, (jäljempänä Paysera) on pannut vireille Lietuvos banko Priežiūros tarnyban (Liettuan keskuspankin valvontaelin) päätöksestä, jolla Payseralle osoitettiin varoitus omien varojen laskentamenetelmien virheellisestä soveltamisesta tiettyihin maksutapahtumiin (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 2009/110

- 3 Direktiivin 2009/110 2, 7–9 ja 11 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(2) [Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoiden liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta 18.9.2000 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2000/46/EY (EUVL 2000, L 275, s. 39)] koskevassa arvioinnissaan komissio korosti tarvetta tarkastella uudelleen direktiiviä 2000/46/EY, koska joidenkin direktiivin säännöksistä katsottiin haitanneen todellisten yhtenäismarkkinoiden syntyä sähköisen rahan palvelujen alalla ja tällaisten helppokäyttöisten palvelujen kehittämistä.

--

- (7) On tarkoituksenmukaista ottaa käyttöön selkeä sähköisen rahan määritelmä, jotta se olisi teknisesti neutraali. Kyseisen määritelmän olisi katettava kaikki tilanteet, joissa maksupalveluntarjoaja laskee liikkeeseen etukäteen maksettua arvoa sen haltuun annettuja varoja vastaan, ja arvoa voidaan käyttää maksutarkoituksiin, koska kolmannet osapuolet hyväksyvät sen maksuna.
- (8) Sähköisen rahan määritelmän olisi katettava sähköinen raha riippumatta siitä, onko se tallessa sähköisen rahan haltijan hallussa olevassa maksuvälineessä vai kaukosäilytyksessä palvelimella, jolloin sähköisen rahan haltija hallinnoi sitä sähköistä rahaa koskevan erityistilin kautta. Määritelmän tulisi olla riittävän laaja, jotta se ei haittaisi teknologista innovointia ja jotta se kattaisi sekä nykyisin markkinoilla saatavilla olevat sähköisen rahan tuotteet että mahdollisesti tulevaisuudessa kehitettävät tuotteet.
- (9) Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten toiminnan vakauden valvontajärjestelmää olisi tarkasteltava uudelleen, ja se olisi suhteutettava kyseisten laitosten kohtaamiin riskeihin. Järjestelmän olisi myös oltava yhdenmukainen [maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta 13.11.2007 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2007/64/EY (EUVL 2007, L 319, s. 1)] säädetyin maksulaitoksiin sovellettavan toiminnan vakauden valvontajärjestelmän kanssa. Direktiivin 2007/64/EY vastaavia säännöksiä olisi tältä osin sovellettava soveltuvin osin sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksiin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän direktiivin säännösten soveltamista. --

--

(11) Tarvitaan järjestelmä, jossa on sekä aloituspääoma että toimintapääoma ja jolla varmistetaan kuluttajansuojan riittävä taso ja se, että sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminta on asianmukaista ja vakaalla pohjalla. Sähköisen rahan erityisluonteen vuoksi olisi luotava toinenkin tapa laskea toimintapääomaa koskeva vaatimus. Samalla olisi huolehdittava, että valvontaviranomaisen täyden harkinnan mukaan varmistetaan, että samoja riskejä käsitellään samalla tavalla kaikkien maksupalveluntarjoajien osalta ja että laskentamenetelmässä otetaan huomioon kulloisenkin sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen erityinen liiketoimintatilanne. Lisäksi olisi säädettävä sähköisen rahan liikkeellelaskijalaitosten veloitteesta pitää sähköisen rahan haltijoiden varat erillään sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen muun liiketoiminnan varoista. Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksiin olisi sovellettava myös tehokkaita rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen torjuntaa koskevia sääntöjä.”

4 Direktiivin 2009/110 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

2) ’sähköisellä rahalla’ sähköisesti tai magneettisesti tallennettua rahallista arvoa, joka ilmenee liikkeeseenlaskijaan kohdistuvana saatavana, joka on laskettu liikkeeseen vastaanotettuja varoja vastaan direktiivin 2007/64/EY 4 artiklan 5 kohdassa määriteltyjä maksutapahtumia varten ja jonka muu luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö kuin sähköisen rahan liikkeeseenlaskija itse ottaa vastaan;

--”

5 Kyseisen direktiivin 5 artiklan, jonka otsikko on ”Omat varat”, 2 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen omia varoja koskevat vaatimukset lasketaan jollakin direktiivin 2007/64/EY 8 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kolmesta menetelmästä (A, B tai C), kun kyseessä ovat 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetut toiminnot, jotka eivät liity sähköisen rahan liikkeeseen laskemiseen. Toimivaltaiset viranomaiset päättävät soveltuvasta menetelmästä kansallisen lainsäädännön pohjalta.

Kun kyseessä on sähköisen rahan liikkeeseen laskeminen, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen omia varoja koskevat vaatimukset lasketaan 3 kohdassa tarkoitetulla menetelmällä D.

Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksilla on kaikkina aikoina oltava omia varoja enemmän tai yhtä paljon kuin ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa tarkoitetuissa vaatimuksissa yhteensä edellytetään.

3. Menetelmä D: Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen sähköisen rahan liikkeeseen laskemiseen tarkoitettujen omien varojen on oltava vähintään 2 prosenttia keskimäärin liikkeessä olevasta sähköisestä rahasta.”

6 Saman direktiivin 6 artiklan, jonka otsikkona on ”Toiminnot”, 1 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Sähköisen rahan liikkeeseenlaskun lisäksi sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokset voivat harjoittaa mitä tahansa seuraavista toiminnoista:

a) direktiivin 2007/64/EY liitteessä luetellut maksupalvelut.”

- 7 Direktiivin 2009/110 11 artiklan, jonka otsikkona on ”Liikkeeseenlasku ja lunastettavuus”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sähköisen rahan liikkeeseenlaskijat laskevat liikkeeseen sähköistä rahaa nimellisarvon mukaisesti varoja vastaanottaessaan.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sähköisen rahan liikkeeseenlaskijat lunastavat sähköisen rahan haltijan pyynnöstä minä hetkenä hyvänsä nimellisarvosta haltijan hallussa olevan sähköisen rahan rahallisen arvon.”

Direktiivi 2007/64/EY

- 8 Maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta 13.11.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/64/EY (EUVL 2007, L 319, s. 1) 4 artiklassa, jonka otsikkona on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

- 3) ’maksupalvelulla’ mitä tahansa liitteessä lueteltua liiketoimintaa;

--

- 5) ’maksutapahtumalla’ maksajan tai maksunsaajan käynnistämää toimenpidettä, jossa on kyse varojen asettamisesta käytettäväksi, siirtämisestä tai nostamisesta maksajan ja maksunsaajan välisistä velvoitteista riippumatta;

--”

- 9 Mainitun direktiivin 8 artiklan, jonka otsikkona on ”Omien varojen laskeminen”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Sen estämättä, mitä 6 artiklassa säädetään alkupääomaa koskevista vaatimuksista, jäsenvaltioiden on vaadittava, että maksulaitoksilla on aina omia varoja, jotka lasketaan toimivaltaisen viranomaisen kansallisen lainsäädännön mukaisesti määräämällä tavalla jollakin seuraavista kolmesta menetelmästä:

Menetelmä A

Maksulaitoksen omien varojen määrän on oltava vähintään yhtä suuri kuin 10 prosenttia sen edellisen vuoden kiinteistä yleiskustannuksista. Toimivaltaiset viranomaiset voivat mukauttaa tätä vaatimusta maksulaitoksen edellisen vuoden liiketoiminnan merkittävän muutoksen perusteella. Jos maksulaitos on laskenta-ajankohtana harjoittanut liiketoimintaansa vähemmän kuin vuoden ajan, omia varoja koskevan vaatimuksen on oltava yhtä suuri kuin 10 prosenttia sen liiketoimintasuunnitelman mukaisista kiinteistä yleiskustannuksista, jolleivät toimivaltaiset viranomaiset vaadi kyseisen suunnitelman mukauttamista.

Menetelmä B

Maksulaitoksen omien varojen määrän on oltava vähintään yhtä suuri kuin seuraavien erien summa kerrottuna 2 kohdassa määritellyllä porrastuskertoimella k, jolloin maksujen määrä (PV) vastaa yhtä kahdestoistaosaa kyseisen maksulaitoksen edellisenä vuonna toteuttamien maksutapahtumien yhteismäärästä:

- a) 4,0 prosenttia maksujen määrästä (PV) 5 miljoonaan euroon asti
plus
- b) 2,5 prosenttia maksujen määrästä (PV), joka on yli 5 miljoonaa euroa mutta enintään 10 miljoonaa euroa
plus
- c) 1 prosentti maksujen määrästä (PV), joka on yli 10 miljoonaa euroa mutta enintään 100 miljoonaa euroa
plus
- d) 0,5 prosenttia maksujen määrästä (PV), joka on yli 100 miljoonaa euroa mutta enintään 250 miljoonaa euroa
plus
- e) 0,25 prosenttia maksujen määrästä (PV), joka on yli 250 miljoonaa euroa.

Menetelmä C

Maksulaitoksen omien varojen määrän on oltava vähintään yhtä suuri kuin a kohdassa määritelty relevantti indikaattori kerrottuna b kohdassa määritellyllä kertoimella ja edelleen 2 kohdassa määritellyllä porrastuskertoimella k:

- a) Relevantti indikaattori on seuraavien tekijöiden summa:
 - korkotuotot,
 - korkokulut,
 - saadut palkkiot ja
 - muut varsinaisen toiminnan tuotot.

Kukin tekijä sisällytetään summaan positiivisena tai negatiivisena lukuna. Satunnaisia tuottoja ei oteta huomioon relevanttia indikaattoria laskettaessa. Kolmansien osapuolten tarjoamien palvelujen ulkoistamisen aiheuttamat kulut voivat pienentää relevanttia indikaattoria silloin, kun kulut maksetaan yritykselle, joka kuuluu tämän direktiivin mukaisen valvonnan piiriin. Relevantti indikaattori lasketaan 12 kuukauden välein edeltävän tilikauden lopusta tehdyn havainnon perusteella. Relevantti indikaattori on laskettava viimeksi kuluneelta tilikaudelta. Menetelmän C mukaisesti laskettujen omien varojen on kuitenkin oltava vähintään 80 prosenttia relevantin indikaattorin edeltäviltä kolmelta tilikaudelta lasketusta keskiarvosta. Jos tilintarkastettuja lukuja ei ole saatavilla, voidaan käyttää liiketoiminnallisia estimaatteja.

- b) Kerroin on
 - i) 10 prosenttia merkitsevän indikaattorin määrästä 2,5 miljoonaan euroon asti,

- ii) 8 prosenttia relevantin indikaattorin määrästä, joka on yli 2,5 miljoonaa euroa mutta enintään 5 miljoonaa euroa,
- iii) 6 prosenttia relevantin indikaattorin määrästä, joka on yli 5 miljoonaa euroa mutta enintään 25 miljoonaa euroa,
- iv) 3 prosenttia relevantin indikaattorin määrästä, joka on yli 25 miljoonaa euroa mutta enintään 50 miljoonaa euroa,
- v) 1,5 prosenttia yli 50 miljoonan euron.

2. Menetelmissä B ja C käytettävä porrastuskerroin k on

- a) 0,5, jos maksulaitos tarjoaa ainoastaan liitteen 6 kohdassa mainitun maksupalvelun,
- b) 0,8, jos maksulaitos tarjoaa liitteen 7 kohdassa mainitun maksupalvelun,
- c) 1,0, jos maksulaitos tarjoaa mitä tahansa liitteen 1–5 kohdassa lueteltuja maksupalveluja.”

10 Direktiivin 2007/64 liitteessä, jonka otsikkona on ”Maksupalvelut (4 artiklan 3 alakohta)” luetellaan maksupalveluina pidettävät toiminnot:

”1. Palvelut käteisen tallettamiseksi maksutilille sekä kaikki maksutilin hoitamisen edellyttämät operaatiot.

2. Palvelut käteisen nostamiseksi maksutililtä sekä kaikki maksutilin hoitamisen edellyttämät toiminnot

3. Maksutapahtumien toteuttaminen, mukaan luettuna varojen siirto käyttäjän maksupalveluntarjoajan tai jonkin muun maksupalveluntarjoajan ylläpitämälle maksutilille:

- suoraveloitusten toteuttaminen, kertaluonteiset suoraveloitukset mukaan luettuna,
- maksutapahtumien toteuttaminen maksukortilla tai vastaavalla välineellä,
- tilisiirtojen toteuttaminen, toistuvaissuoritukset mukaan luettuina.

4. Maksutapahtumien toteuttaminen, kun varojen katteena on maksupalvelunkäyttäjän luottosopimus:

- suoraveloitusten toteuttaminen, kertaluonteiset suoraveloitukset mukaan luettuna,
- maksutapahtumien toteuttaminen maksukortilla tai vastaavalla välineellä,
- tilisiirtojen toteuttaminen, toistuvaissuoritukset mukaan luettuina.

5. Maksuvälineiden liikkeeseenlasku ja/tai tapahtumahyvitys.

6. Rahansiirrot.

7. Maksutapahtumien toteuttaminen, kun maksajan suostumus maksutapahtuman toteuttamiseen annetaan televiestintä-, digitaalisella tai tietoteknisellä laitteella ja maksu suoritetaan televiestintäjärjestelmää, tietotekniikkajärjestelmää tai verkkoa hoitavalle palveluntarjoajalle, joka toimii pelkästään välittäjänä maksupalvelunkäyttäjän ja tavaroiden ja palveluiden toimittajan puolesta.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

- 11 Paysera on Liettuan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, jolle Lietuvos bankas (Liettuan keskuspankki) on myöntänyt sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen ja maksulaitoksen toimiluvat, joiden nojalla sillä on oikeus laskea liikkeeseen sähköistä rahaa ja tarjota sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyviä palveluja sekä muita maksupalveluja.
- 12 Payseran liiketoimintaa koskeneen Liettuan keskuspankin valvontaelimen tarkastuksen johdosta mainittu tarkastuselin osoitti riidanalaisella päätöksellä Payseralle varoituksen ja velvoitti sen päättämään sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten omien varojen laskentaa koskevien sääntöjen rikkomisen.
- 13 Liettuan keskuspankin valvontaelin kieltäytyi hyväksymästä pääasian valittajan seuraavia toimintoja sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyviksi maksupalveluiksi:
- maksut (tilisiirrot), joita sähköisen rahan haltija suorittaa sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksessa olevalta sähköisen rahan tililtään luottolaitoksissa oleville kolmansien osapuolten tileille (jäljempänä maksupalvelu I)
 - sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen asiakkaina olevien tavaroiden ja/tai palvelujen toimittajien (myyjien), joilla on sähköisen rahan tili, näitä tavaroita tai palveluja hankkivilta henkilöiltä, jotka eivät osallistu sähköisen rahan järjestelmään, veloittamien maksujen tilitys (jäljempänä maksupalvelu II).
- 14 Sen jälkeen, kun Vilniaus apygardos administracinis teismas (Vilnan alueellinen hallintotuomioistuim, Liettua) oli hylännyt riidanalaisesta päätöksestä tehdyn valituksen 13.1.2016 antamallaan ratkaisulla, pääasian valittaja teki valituksen Lietuvos vyriausiasis administracinis teismasiin (ylin hallintotuomioistuim, Liettua).
- 15 Ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella on epäilystä siitä, onko maksupalveluja I ja II pidettävä ”sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvinä maksupalveluina”.
- 16 Tässä tilanteessa Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:
- ”Onko [direktiivin 2009/110] 5 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä 6 artiklan 1 kohdan a alakohdan kanssa, tulkittava siten, että seuraavia palveluja on käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa pidettävä sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvinä maksupalveluina:
- a) maksutapahtuma, jossa nimellisarvosta lunastettu sähköinen raha (lunastettavat varat) siirretään sähköisen rahan haltijan sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokselle (liikkeeseenlaskijalle) esittämästä pyynnöstä (määräyksestä) kolmannen osapuolen pankkitilille;
 - b) maksutapahtuma, jossa tavaroiden ja/tai palvelujen ostaja (maksaja) maksaa kyseisistä tavaroista ja/tai palveluista siirtämällä/maksamalla varat myyjän määräyksestä sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokselle (sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalle), joka ne vastaanotettuaan laskee liikkeeseen sähköistä rahaa kyseisten varojen nimellisarvon mukaisesti myyjän (sähköisen rahan haltijan) hyväksi?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

- 17 Kansallinen tuomioistuim pyrkii kysymyksellään selvittämään, onko direktiivin 2009/110 5 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten maksutapahtumien yhteydessä tarjoamat palvelut ovat sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyviä toimintoja.
- 18 Tästä on muistutettava, että mainitun direktiivin 5 artiklan mukaisesti sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten on noudatettava tiettyjä omia varoja koskevia vaatimuksia.
- 19 Kyseisen direktiivin 5 artiklan 2 ja 3 kohdasta ilmenee erityisesti, että kun kyseessä on sähköisen rahan liikkeeseen laskeminen, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen omia varoja koskevat vaatimukset lasketaan menetelmällä D, ja niiden on oltava vähintään 2 prosenttia keskimäärin liikkeessä olevasta sähköisestä rahasta.
- 20 Kun sen sijaan on kyse toiminnoista, jotka eivät liity sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun ja jotka tästä syystä ovat direktiivin 2007/64 4 artiklan 3 alakohdassa tarkoitettuja maksupalveluita, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen omia varoja koskevat vaatimukset lasketaan jollakin mainitun direktiivin 8 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kolmesta menetelmästä (A, B tai C).
- 21 Tästä seuraa, että kun otetaan huomioon kuhunkin näistä menetelmistä liittyvien omien varojen määrä, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksella on oltava enemmän omia varoja silloin, kun ne lasketaan menetelmän A, B tai C mukaisesti, kuin jos ne lasketaan menetelmän D mukaisesti.
- 22 Täten on todettava, että direktiivin 2009/110 5 artiklan 2 ja 3 kohdalla luodaan sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvien maksupalveluiden osalta poikkeus direktiivissä 2007/64 säädetyistä omia varoja koskevista säännöistä, mikäli kyseiset palvelut liittyvät sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun.
- 23 Näin ollen sen selvittämiseksi, ovatko pääasiassa kyseessä olevat palvelut sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyviä toimintoja, on määritettävä, liittyvätkö kyseiset palvelut erottamattomasti sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun tai lunastukseen.
- 24 Direktiivissä 2009/110 ei määritetä sähköisen rahan liikkeeseenlaskun käsitettä, vaan sen 2 artiklan 2 kohdassa ainoastaan täsmennetään, että käsitteellä ”sähköinen raha” tarkoitetaan sähköisesti tai magneettisesti tallennettua rahallista arvoa, joka ilmenee liikkeeseenlaskijaan kohdistuvana saatavana, joka on laskettu liikkeeseen vastaanotettuja varoja vastaan direktiivin 2007/64 4 artiklan 5 alakohdassa määriteltyjä maksutapahtumia varten ja jonka muu luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö kuin sähköisen rahan liikkeeseenlaskija itse ottaa vastaan.
- 25 Direktiivin 2007/64 4 artiklan 5 alakohdassa puolestaan määritetään maksutapahtuma siten, että sillä tarkoitetaan maksajan tai maksunsaajan käynnistämää toimenpidettä, jossa on kyse varojen asettamisesta käytettäväksi, siirtämisestä tai nostamisesta maksajan ja maksunsaajan välisistä velvoitteista riippumatta. Kuten mainitun direktiivin 4 artiklan 3 alakohdasta, luettuna yhdessä direktiivin liitteen kanssa, lisäksi ilmenee, maksutapahtuman toteuttaminen, mukaan lukien varojen siirto maksutilille, muodostaa maksupalvelun.
- 26 On myös huomautettava, että direktiivin 2009/110 11 artiklan 2 kohdassa asetetaan sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoille velvollisuus lunastaa sähköisen rahan haltijan pyynnöstä minä hetkenä hyvänsä nimellisarvosta haltijan hallussa olevan sähköisen rahan rahallinen arvo.
- 27 Lunastamisen käsitettä ei ole määritelty direktiiveissä 2007/64 ja 2009/110, mutta se sisältää sähköisen rahan muuntamisen takaisin nimellisarvoonsa ja tätä vastaavien varojen maksamisen sähköisen rahan haltijan määräyksestä. Mainituissa direktiiveissä ei edellytetä, että nämä varat on maksettava sähköisen rahan haltijan tilille tai kolmannen osapuolen tilille.

- 28 Koska sähköisen rahan liikkeeseenlasku merkitsee ehdottomasti ja automaattisesti oikeutta lunastukseen, käsite ”sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvä maksupalvelu” kattaa myös direktiivin 2009/110 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sähköisen rahan lunastuksen.
- 29 Täten maksupalvelu, joka on suoritettu sähköisen rahan nimellisarvon lunastamisen mahdollistamiseksi, muodostaa sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvän toiminnon.
- 30 Sen selvittämiseksi, ovatko pääasiassa kyseessä olevat palvelut sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyviä maksupalveluita, on siis määritettävä, johtaako näiden palveluiden suorittaminen sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun tai lunastamiseen yhden ainoan maksutapahtuman puitteissa.
- 31 Tästä on todettava, että maksupalvelu I koostuu maksutapahtumasta, jolla sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitos lunastaa sähköisen rahan haltijan määräyksestä varat nimellisarvostaan ja siirtää ne kolmannen osapuolen pankkitilille.
- 32 Mikäli varat lunastetaan yksinomaan niiden siirtämiseksi ja tämä tapahtuu yhden ainoan maksutapahtuman puitteissa, mistä varmistuminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävä, maksupalvelu I:n kaltaista palvelua voidaan pitää direktiivin 2009/110 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyvänä.
- 33 Maksupalvelu II puolestaan koostuu tapahtumasta, jolla tavaroiden tai palvelujen ostaja siirtää myyjän määräyksestä ostamista varten varat sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokselle, joka ne vastaanotettuaan laskee liikkeeseen sähköistä rahaa myyjän (sähköisen rahan haltija) hyväksi.
- 34 Mikäli kansallisen tuomioistuimen tarkistuksista ei muuta ilmene, maksupalvelu II:n kaltainen palvelu liittyy myös välittömästi sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun, jos varojen siirto johtaa automaattisesti ja yhden ainoan maksutapahtuman puitteissa sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun. Varojen siirto liittyy täten sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun.
- 35 Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivin 2009/110 5 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten maksutapahtumien yhteydessä tarjoamat palvelut ovat mainitussa säännöksessä tarkoitettuja sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyviä toimintoja, mikäli nämä palvelut johtavat sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun tai lunastamiseen yhden ainoan maksutapahtuman puitteissa.

Oikeudenkäyntikulut

- 36 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/110/EY 5 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten maksutapahtumien yhteydessä

tarjoamat palvelut ovat mainitussa säännöksessä tarkoitettuja sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyviä toimintoja, mikäli nämä palvelut johtavat sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun tai lunastamiseen yhden ainoan maksutapahtuman puitteissa.

Allekirjoitukset